

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hanna Kulesza**

Protokolant: sekretarz sądowy Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **R. W.** prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Biuro (...) z siedzibą w O.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania R. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Biuro (...) z siedzibą w O. od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 30 grudnia 2011 roku, nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od R. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Biuro (...) z siedzibą w O. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Hanna Kulesza

Sygn. akt XVII *AmA 40/12*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2011 roku, nr (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko R. W. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) Biuro (...) w O., uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez w.w przedsiębiorcę polegającą na zamieszczeniu we wzorcu umownym „Warunki uczestnictwa w imprezach organizowanych przez (...), stosowanym w obrocie z konsumentami postanowienia o treści: „Zmianę cen uzasadniają w szczególności: wzrost kursów walut mających wpływ na kalkulację ceny, wzrost cen paliwa, podatków, opłat urzędowych oraz opłat należnych za usługi lotniskowe i klimatyczne” co jest niezgodne z art. 17 ust 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., o usługach turystycznych (tekst jedn. Dz.U. z 2004 r., Nr 223, poz. 2268 ze zm.) i stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji konsumentów i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 grudnia 2011 r.

W punkcie II decyzji, na podstawie art. 105 §1 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes UOKiK umorzył jako bezprzedmiotowe postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w zakresie zarzutu zamieszczenia we wzorcu „Warunki uczestnictwa w imprezach organizowanych przez (...), stosowanym obrocie z konsumentami, postanowień o następującej treści: „ORGANIZATOR zastrzega sobie prawo zmiany programu i świadczeń imprezy przez jej rozpoczęciem, gdy zmiana ta jest powodowana czynnikami od

nego niezależnymi. ORGANIZATOR zobowiązany jest powiadomić pisemnie KLIENTA o tej zmianie niezwłocznie po otrzymaniu informacji na ten temat (...) Jeżeli KLIENT w terminie 7 dni od dnia powiadomienia, na piśmie nie sprzeciwi się zmianie, ORGANIZATOR uzna, że wyraził on na nią zgodę."

W punkcie III decyzji, na podstawie art. 105 §1 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes UOKiK umorzył jako bezprzedmiotowe postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w zakresie zarzutu zamieszczenia we wzorcu „Warunki uczestnictwa w imprezach organizowanych przez (...)”, stosowanym w obrocie z konsumentami, postanowień o następującej treści: „KLIENT zobowiązany jest do pokrycia szkód wynikłych w związku ze zniszczeniem mienia oraz szkód wyrządzonych osobom trzecim, w trakcie imprezy, przez KLIENTA lub osoby niepełnoletnie, pozostające pod jego opieką”

W pkt IV decyzji, na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes UOKiK nałożył na R. W. prowadzącego działalność gospodarczą jako (...) Biuro (...) w O. karę pieniężną w wysokości 8774 zł., płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

W pkt V decyzji, podstawie art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 264 §1 k.p.a. w związku z art. 83 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK obciążył R. W. prowadzącego działalność gospodarczą jako (...) Biuro (...) w O. kosztami przeprowadzonego postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i zobowiązał ww. przedsiębiorcę do zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 23 zł.

W uzasadnieniu decyzji, Prezes UOKiK wskazał, iż przedsiębiorca przy zawieraniu z konsumentami umów w zakresie organizacji turystyki posługuje się wzorcami umownymi o nazwie:

1. „Warunki uczestnictwa w imprezach organizowanych przez (...), obowiązującym od dnia 1 stycznia 2011 r.,
2. „Zgłoszenie rezygnacji z udziału w imprezie organizowanej przez (...) Biuro (...)” obowiązującym od dnia 1 stycznia 2010 r.,
3. „Umowa o świadczenie usług turystycznych”, obowiązującym od dnia 1 stycznia 2010 r.,
4. Umowa o świadczenie usług turystycznych krajowych”, obowiązującym od dnia 1 stycznia 2010 r.,
5. „Zgłoszenie uczestnictwa w imprezie turystycznej”, obowiązującym od dnia 1 stycznia 2010 r.

Pozwany Prezes UOKiK wskazał również, że wzorzec o nazwie „Warunki uczestnictwa w imprezach organizowanych przez (...) zawiera w swej treści postanowienie o treści „Zmianę cen uzasadniają w szczególności: wzrost kursów walut mających wpływ na kalkulację ceny, wzrost cen paliwa, podatków, opłat urzędowych oraz opłat należnych za usługi lotniskowe i klimatyczne” które jest sprzeczne z art. 17 ust 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, a jego stosowanie zdaniem pozwanego Prezesa UOKiK, stanowi działanie bezprawne określone w art. 24 ust 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zdaniem pozwanego Prezesa UOKiK bezprawność działania Przedsiębiorcy polega na takiej redakcji zakwestionowanego zapisu, która daje mu podstawę do zmiany ceny imprezy turystycznej z innych przyczyn niż wskazane w art. 17 ust 1 ustawy o usługach turystycznych.

W okolicznościach niniejszej sprawy oraz wobec faktu zaniechania stwierdzonej praktyki z dniem 1 grudnia 2011 r., Prezes UOKiK zdecydował o nałożeniu na Przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości wskazanej w sentencji decyzji. Zdaniem Prezesa UOKiK kara we wskazanej wysokości spełni zarówno rolę represyjną jako sankcja i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak i prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu.

Od powyższego rozstrzygnięcia, powód – R. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) Biuro (...) w O., wniósł odwołanie zaskarżając sporną decyzję w zakresie pkt I, IV i V. Decyzji Prezesa UOKiK zarzucił:

1. naruszenie art. 24 ust 1 i 2 ustawy z dnia 16.02.2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, póź. 331 z póź zm.), poprzez przyjęcie, że powód podejmując bezprawne działania dopuścił się praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,
2. z ostrożności procesowej powód podniósł zarzut naruszenia przepisu art. 19 ustawy z dnia 29.08.1997 r. o usługach turystycznych poprzez jego pominięcie przy rozpatrywaniu zarzutu postawionego powodowi.
3. naruszenie art. 106 ust. 1 poprzez obligatoryjne nałożenie na przedsiębiorę kary pieniężnej w kwocie 8.774,00 zł.,
4. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów - poprzez brak odniesienia się do istotnych w niniejszej sprawie oświadczeń powoda, jak również przyjęcie, że cały przychód za rok 2010 r. osiągnięty z tytułu organizacji (sprzedaży) imprez turystycznych odnosi się do imprez organizowanych dla konsumentów.

Mając na względzie powyższe zarzuty powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że praktyka opisana w pkt I decyzji nie narusza zbiorowych interesów konsumentów,
2. zmianę zaskarżonej decyzji w pkt IV poprzez uchylenie nałożonej na powoda kary pieniężnej w kwocie 8.774,00 zł.,
3. zmianę zaskarżonej decyzji w pkt V poprzez nieobciążanie powoda kosztami postępowania przed Prezesem UOKiK ,
4. ewentualnie z daleko posuniętej ostrożności procesowej powód wniósł o uchylenie decyzji w części zaskarżonej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Prezesowi UOKiK - Delegatura w K..
5. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych plus 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej uiszczonej od pełnomocnictwa.

Ponadto powód wniósł o:

1. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka B. K. - pełniącego funkcję Dyrektora Zarządzającego (...) na okoliczność braku w przeciągu ostatnich 10 lat podwyższania cen imprez turystycznych z przyczyn określonych w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r. o usługach turystycznych (tekst jednolity: Dz.U. 2004 r., Nr 223, póź. 2268), zwanej dalej ustawą o usługach turystycznych oraz z jakikolwiek innych przyczyn, przyjętej przez powoda interpretacji zakwestionowanego zapisu ogólnych warunków.
2. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu - wydruku z systemu księgowego powoda - obrót kont aktywnych za rok 2010 r. na okoliczność przychodów netto z tytułu sprzedaży (organizacji) imprez turystycznych dla konsumentów oraz pozostałych kontrahentów,
3. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z akt sprawy (...).

W uzasadnieniu odwołania powód podniósł, że w toku postępowania administracyjnego wyjaśnił, iż mimo posłużenia się w spornym zapisie wyrażeniem „w szczególności”, który wynikał z błędnego zredagowania w.w zapisu, w praktyce

interpretuje ten zapis zgodnie z literalnym brzmieniem art. 17 ust 1 ustawy o usługach turystycznych. Powód podkreślił, że na przestrzeni ostatnich 10 lat nie dokonał zmiany cen imprez turystycznych pierwotnie określonych w ofertach powoda ani z przyczyn określonych ww. przepisie jak również z jakiegokolwiek innych przyczyn. Ceny imprez są kalkulowane w taki sposób aby po stronie klienta nie powstawał obowiązek dopłaty.

Zdaniem powoda w tych okolicznościach nie można mówić o jego bezprawnym działaniu, godzącym w interesy konsumentów, opisanym w art. 24 ust 2 pkt 1-3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, czy też naruszającym przepisy ustawy o usługach turystycznych. Kwalifikacja działania powoda dokonana przez Prezesa UOKiK stanowi naruszenie przepisu art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Powołując się na przepis art. 19 ustawy o usługach turystycznych, który w ust. 1 stanowi, że postanowienia umów zawieranych przez organizatora turystyki z klientami mniej korzystne dla klientów niż postanowienia niniejszej ustawy są nieważne, a w ust. 2, że w miejsce postanowień mniej korzystnych dla klienta obowiązują przepisy ustawy powód wywodzi, iż przedmiotowy zapis Ogólnych warunków uczestnictwa (...) jako nie spełniający warunków, o których mowa w art. 17 ustawy o usługach turystycznych, dotknięty jest sankcją nieważności i nie wywołuje żadnych negatywnych skutków dla potencjalnego klienta - konsumenta. W takiej sytuacji w miejsce nieważnych postanowień umowy obowiązują przepisy ustawy.

Zarzut naruszenia przepisu art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów powód uzasadnia przede wszystkim okolicznością braku naruszenia przez niego przepisów ustawy, a w dalszej kolejności nieobligatoryjnością kary pieniężnej, która może być wymierzona w przypadku stwierdzenia takiego naruszenia.

Podnosząc zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów powód twierdził, że Prezes Urzędu w zupełności pominął istotne dla sprawy wyjaśnienia złożone przez powoda w toku postępowania, a zawarte w piśmie z dnia 02.08.2011 r., skupiając się li tylko na porównaniu treści przepisu art. 17 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych z treścią kwestionowanego postanowienia oraz wskazaniu na długotrwałe stosowanie przez powoda praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów (z uwagi na stosowanie wzorca w obrocie od dnia 01.01.2008 r.). Podkreślił przy tym, że ceny imprez turystycznych nie ulegały zmianie w okresie stosowania wzorca a konsumenci uiszczali ceny za imprezy turystyczne w takich wysokościach jak w ofercie powoda,

Powód wskazał również, że jego przychód netto z działalności - organizacji imprez turystycznych w roku 2010 r. to kwota (...) netto zł., oraz że błędnie podał w piśmie z dnia 03.10.2011 r., przychód w kwocie brutto (...) zł. Powód podał również, że przychód netto z organizacji imprez turystycznych dla konsumentów to kwota (...) zł., a pozostała kwota (...) zł. netto to przychód z organizacji imprez turystycznych dla grup.

W odpowiedzi na odwołanie, Prezes UOKiK podtrzymał stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany Prezes UOKiK wniósł również o oddalenie zgłoszonych wniosków dowodowych jako nie mających wpływu na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – R. W. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) Biuro (...) w O.. Przedmiotem wykonywanej przez powoda działalności jest m.in. działalność organizatorów turystyki i działalność pośredników turystycznych (k.9-12 akt adm.)

W ramach prowadzonej działalności w zakresie organizacji turystyki przedsiębiorca posługuje się następującymi wzorcami umowy:

1. „Warunki uczestnictwa w imprezach organizowanych przez (...), obowiązującym od dnia 1 stycznia 2011 r.,

2. „Zgłoszenie rezygnacji z udziału w imprezie organizowanej przez (...) Biuro (...)” obowiązującym od dnia 1 stycznia 2010 r.,
3. „Umowa o świadczenie usług turystycznych”, obowiązującym od dnia 1 stycznia 2010 r.,
4. Umowa o świadczenie usług turystycznych krajowych”, obowiązującym od dnia 1 stycznia 2010 r.,
5. „Zgłoszenie uczestnictwa w imprezie turystycznej”, obowiązującym od dnia 1 stycznia 2010 r.

We wzorcu umownym o nazwie „Warunki uczestnictwa w imprezach organizowanych przez (...), w pkt III ppkt 4 zdanie 2 zawarte zostało postanowienie o treści: „Zmianę cen uzasadniają w szczególności: wzrost kursów walut mających wpływ na kalkulację ceny, wzrost cen paliwa, podatków, opłat urzędowych oraz opłat należnych za usługi lotniskowe i klimatyczne” (k.13 akt adm.)

Na podstawie załączonych przez przedsiębiorcę umów zawartych z konsumentami w 2010 r., ustalono, iż przed dniem 1 stycznia 2011 r., przedsiębiorca posługiwał się wzorcem umowy o nazwie „Warunki uczestnictwa w imprezach organizowanych przez (...), obowiązującym od dnia 1 stycznia 2008 r., który w pkt III ppkt 4 zdanie 2 zawierał postanowienie o takiej samej treści. (k.28-38 akt adm.)

W piśmie z dnia 2 sierpnia 2011 r., przedsiębiorca oświadczył, że w latach 2010-2011 ani w ciągu ostatnich 10 lat nie było przypadku aby miał miejsce wzrost cen imprezy turystycznej z przyczyn określonych w art. 17 ust 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., o usługach turystycznych jak również z jakichkolwiek innych przyczyn (k.46 akt adm.)

W piśmie z dnia 29 listopada 2011 r., przedsiębiorca poinformował, iż z dniem 1 grudnia 2011 r., wchodzi w życie nowe „Warunki uczestnictwa w imprezach organizowanych przez (...), w których pkt III ppkt 4 otrzymał brzmienie: „Organizator zastrzega sobie prawo do zmiany ceny imprezy z zastrzeżeniem, że może ono nastąpić nie później niż 21 dni przed datą rozpoczęcia imprezy. Zmianę ceny uzasadniają wzrost kursów walut mających wpływ na kalkulację ceny, wzrost cen paliw, podatków, opłat urzędowych oraz opłat należnych za usługi lotniskowe i klimatyczne”. (k.88-91 akt adm.)

Umowy podpisane przed dniem wejścia w życie nowych warunków uczestnictwa, zostały przez przedsiębiorcę aneksowane (k.94 akt adm.)

Sąd ustalił, iż przychód powoda w 2010 r., z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej wyniósł (...) zł. (k.83 akt adm.)

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego stanął na stanowisku, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś twierdzenia podnoszone przez powoda w odwołaniu nie mogą skutkować jej uchyleniem lub zmianą we wnioskowanym zakresie.

Ustalenia poczynione przez Pozwanego Prezesa UOKiK odnośnie spełnienia w przedmiotowym przypadku przesłanek naruszenia interesu publicznego oraz posiadania przez powoda statusu przedsiębiorcy nie były kwestionowane, zatem należało uznać je za bezsporne. Sporna pomiędzy stronami pozostaje w głównej mierze kwestia naruszenia przez powoda art. 24 ust 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz zasadność nałożenia kary pieniężnej.

Zgodnie z przepisem art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. nr 50, poz. 331 ze zm.), zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ustęp 2 art. 24 cytowanej ustawy stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie

bezprawne działanie przedsiębiorcy. W dalszej części tego przepisu, posługując się w jego konstrukcji terminem „w szczególności” ustawodawca wskazał przykładowe rodzaje praktyk naruszających zbiorowe interesów konsumentów. Oprócz przykładowych, wskazanych bezpośrednio przez ustawodawcę w art. 24 ust 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów mogą zostać uznane zachowania naruszające przepisy innych ustaw, nakładające na przedsiębiorcę określone obowiązki względem konsumenta.

O bezprawności w rozumieniu powołanego przepisu art. 24 ust 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów możemy mówić, gdy działanie przedsiębiorcy jest sprzeczne z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym, a więc zarówno z normami prawnymi, jak również z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami. Tak rozumiana bezprawność jest czynnikiem obiektywnym, a więc jest niezależna od winy i jej stopnia, jak również nie zależy od istnienia świadomości naruszeń po stronie przedsiębiorcy a także jest niezależna od wystąpienia szkody. Oceny, czy w danej sytuacji mamy do czynienia z bezprawnym naruszeniem zbiorowych interesy konsumentów dokonujemy między innymi na podstawie analizy przepisów określonych aktów prawnych, które swym działaniem naruszył przedsiębiorca.

W niniejszej sprawie przedmiotem oceny z punktu widzenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest postępowanie przedsiębiorcy polegające na zamieszczeniu we wzorcu umownym stosowanym w obrocie z konsumentami postanowienia niezgodnego z przepisami ustawy o usługach turystycznych.

Poczynione w tym zakresie, niekwestionowane ustalenia jednoznacznie wskazują, iż powód w treści stosowanego wzorca umownego o nazwie „Warunki uczestnictwa w imprezach organizowanych przez (...), zamieścił zapis o treści: „Zmianę cen uzasadniają w szczególności: wzrost kursów walut mających wpływ na kalkulację ceny, wzrost cen paliwa, podatków, opłat urzędowych oraz opłat należnych za usługi lotniskowe i klimatyczne”, który jest niezgodny z art. 17 ust 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., o usługach turystycznych (tekst jedn. Dz.U. z 2004 r., Nr 223, poz. 2268 ze zm.). Powołany przepis stanowi bowiem, że cena ustalona w umowie nie może być podwyższona, chyba że umowa wyraźnie przewiduje możliwość podwyższenia ceny, a organizator turystyki udokumentuje wpływ na podwyższenie ceny jednej z następujących okoliczności: 1) wzrost kosztów transportu; 2) wzrost opłat urzędowych, podatków lub opłat należnych za takie usługi jak lotniskowe, załadunkowe klub przeładunkowe w portach morskich i lotniczych; 3) wzrostu kursów walut.

Z powyższego wynika, iż ustalony przez ustawodawcę katalog przyczyn uzasadniających podwyższenie ceny imprezy turystycznej ma charakter zamknięty. Natomiast redakcja zakwestionowanego zapisu wzorca umownego stosowanego przez przedsiębiorcę, poprzez zamieszczenie w nim zwrotu „w szczególności” wskazuje, że przedsiębiorca może podnieść cenę imprezy turystycznej także z innych, niż przewidziane w art. 17 ust 1 ustawy o usługach turystycznych, przyczyn.

Bez znaczenia dla dokonanej oceny zaistniałego stanu faktycznego pozostaje podnoszona przez powoda w odwołaniu okoliczność, iż umieszczenie w spornym postanowieniu wyrazu „w szczególności” jest wynikiem błędnego jego zredagowania, oraz okoliczność, że na przestrzeni ostatnich 10 lat powód nie dokonał zmiany ceny imprezy turystycznej pierwotnie określonej w ofercie ani z przyczyn określonych w w/w przepisie ani z jakichkolwiek innych przyczyn. Jak zostało bowiem wskazane na wstępie rozważań w niniejszej sprawie, oceny bezprawności działania przedsiębiorcy dokonuje się niezależnie od winy, świadomości istnienia naruszeń czy intencji. Zważyć należy przy tym, iż niezależnie od woli czy intencji przedsiębiorcy, postanowienia umowy zawartej z konsumentem winny być sformułowane w sposób jednoznaczny i przede wszystkim zgodny z obowiązującymi przepisami prawa. Rację ma przy tym pozwany Prezes UOKiK gdy wskazuje, że to przedsiębiorca ponosi konsekwencje błędnego zredagowania wzorca i posługiwania się nim w obrocie z konsumentami.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz ustalony stan faktyczny sprawy, którego powód nie kwestionuje, jako bezzasadny Sąd ocenił zarzut naruszenia art. 24 ust 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stosowanie przedmiotowego postanowienia, sprzecznego z art. 17 ust 1 ustawy o usługach turystycznych mogło być bowiem uznane jako działanie bezprawne i godzące w zbiorowe interesy konsumentów. Wbrew wywodom powoda,

Prezes UOKiK słusznie podnosił, że art. 19 ust 1 ustawy o usługach turystycznych gwarantuje ochronę konsumentów ale nie daje upoważnienia do stosowania przez przedsiębiorców organizujących usługi turystyczne niedozwolonych postanowień.

W świetle powyższego, zasadnym w ocenie Sądu, było nałożenie przez Prezesa UOKiK na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wskazać należy bowiem, iż zgodnie z powołanym przepisem art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu (...), jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie (...) dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24. Trybunał Konstytucyjny prezentuje pogląd, że odpowiedzialność karnoadministracyjna to odpowiedzialność typu represyjno-porządkowego, jest ona przejawem interwencjonizmu państwowego w sferach, jakie zostały uznane przez ustawodawcę za szczególnie istotne (zob. wyrok z 24 stycznia 2006 r., sygn. SK 52/04, OTK ZU nr 1/A/2006, poz. 6). Ingerencja ta stanowi sankcję niezgodnego z prawem zachowania określonych podmiotów.

W niniejszej sprawie nie zachodzą w ocenie Sądu przesłanki do nienakładania na powódkę kary pieniężnej z uwagi na znaczny czas trwania praktyki (od dnia 1 stycznia 2008 r.) oraz okoliczność, że przypisana powodowi praktyka miała charakter powszechny. Okoliczność, iż przedsiębiorca ponosi winę nieumyślną nie wpływa przy tym na możliwość oraz zasadność nałożenia na niego kary pieniężnej, co wynika wprost z treści art. 106 ust 1 pkt 4 cytowanej ustawy.

Sąd nie podzielił przy tym zarzutu powoda co do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów – poprzez brak odniesienia się do istotnych oświadczeń powoda, jak również przyjęcia, że cały przychód za rok 2010 osiągnięty z tytułu organizacji imprez turystycznych odnosi się do imprez organizowanych dla konsumentów. W zakresie pierwszej części zarzutu wskazać należy, iż pozwany Prezes UOKiK w sposób prawidłowy uwzględnił szereg okoliczności zarówno obciążających jak i łagodzących, co znalazło swoje odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej kary pieniężnej. Dodać przy tym należy, iż zgodnie z treścią powołanego już art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK był uprawniony do nałożenia kary pieniężnej w wysokości 10% przychodu przedsiębiorcy. Wysokość kary pieniężnej ustalana jest w stosunku do ogólnej kwoty przychodów przedsiębiorcy osiągniętych w roku poprzedzającym wydanie decyzji o jej nałożeniu. Zatem pozwany Prezes UOKiK w sposób prawidłowy przyjął za podstawę wymiaru kary kwotę przychodu z działalności gospodarczej ogółem wskazaną przez powoda w piśmie z dnia 3 października 2011r. Na marginesie dodać należy, kwestia błędnego określenia przez powoda wysokości tego przychodu, pozostaje bez wpływu na sposób ustalenia kary pieniężnej ani na jej końcową wysokość.

Mając powyższe na względzie, Sąd zważył, iż brak jest podstaw do uznania, że kara pieniężna została wymierzona z przekroczeniem granic uznania administracyjnego. Równocześnie, zważyć należy, że jej wysokość została ustalona w granicach dolnego zagrożenia ustawowego i stanowi zaledwie (...) przychodu przedsiębiorcy oraz (...) maksymalnego wymiaru kary.

W ocenie Sądu, kara w wysokości określonej w decyzji nie jest niesprawiedliwa ani rażąco wygórowana i spełnia zarówno rolę represyjną jak i prewencyjną. Dlatego też uznając za słuszną argumentację pozwanego Prezesa UOKiK w kwestii zasadności nałożenia na powódkę kary pieniężnej oraz jej wysokości, Sąd zważył, iż brak jest podstaw do zmiany decyzji w tym zakresie.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że wydana przez pozwanego Decyzja znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów i oddalił wniesione przez powoda odwołanie stosownie do treści art. 479^{31a} §1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, na podstawie art. 98 i 99 k.p.c.

SSO Hanna Kulesza